

Alettes dochter krijgt
alles wat zij haar niet
kan geven

Roman

Gedeelde liefde
Anita Kramer

Anita Kramer

Gedeelde liefde

CITER REEKS

Zacht streelt Alette over de fijne vingertjes. Dan laat ze haar wijsvinger langzaam over het neusje en het mondje glijden. Ze durft haar kleine wondertje amper aan te raken. Een onbeschrijfelijk gevoel trekt door haar heen. Nog steeds kan ze niet geloven dat ze gisteren moeder is geworden.

Bij de deur wordt gedempt gepraat. Ze probeert ernaar te luisteren maar kan niet precies horen wat er gezegd wordt.

Er klinkt een zachte klop op de deur. Meteen daarna verschijnt er een verpleegkundige in de deuropening. Het is dezelfde als gistermorgen. Hoe heette ze ook alweer? O ja, Jiska.

‘Goedemorgen Alette, lekker geslapen?’ Haar stem is licht, vrolijk en luchtig, net als het vriendelijke zonlicht dat langs een kier naar binnen wil kruipen. Ze doet met een vlugge beweging de grijze gordijnen open.

‘Ik heb bijna niet kunnen slapen,’ verzucht Alette.

Jiska kijkt haar lachend aan. ‘Vertel.’

‘Maureen heeft heel veel gehuild en nu ben ik nog steeds erg moe.’ Ze geeuwt nadrukkelijk.

‘Het is natuurlijk allemaal wennen. Gelukkig lig je lekker alleen op een kamer. Het kan ook anders...’

Jiska observeert de kleine Maureen die heerlijk ligt te slapen in haar doorzichtige bedje.

Ze haalt de bloeddrukmeter en thermometer tevoorschijn en praat verder: ‘Ik ga even wat controles bij je doen. Gaat het met de borstvoeding?’

‘Ze heeft al een paar keer wat gedronken.’

‘Dat is fijn.’ Jiska knikt goedkeurend, maar Alette leest ook iets

van medelijden in haar lichtblauwe ogen. Medelijden, dat ze al zo vaak in verschillende ogen heeft gelezen en gevoeld, telkens wanneer het over haar en haar baby ging. Ze voelt haar nekharen overeind komen.

‘Mag ik vandaag naar huis?’ vraagt ze verlangend.

‘Dat beslist de arts. Die komt zo bij je kijken,’ antwoordt Jiska. Ze doet de controles en neemt daarna Maureen voorzichtig uit haar bed.

‘O, wat is het ook een heerlijk meisje!’

Jiska kust haar zomaar spontaan op haar hoofdje. ‘Die mooie haren heeft ze van jou. En dat neusje ook. We zullen haar eerst even verschonen, temperaturen en wegen.’

Jiska legt haar op een aankleedkussen en Alette kijkt naar de handen die haar kind liefdevol verzorgen. ‘De temperatuur is wel wat aan de lage kant, maar het is normaal dat baby’s de eerste dagen moeite hebben om zich warm te houden. Ik zal haar een extra dekentje geven.’

Maureen wordt op de weegschaal gelegd. Het display geeft 3220 gram aan.

‘O, ruim zes pond. Ze is afgevallen,’ concludeert Alette. Jiska vertelt dat dat vaker gebeurt bij pasgeboren baby’s.

‘Ik kleed haar aan en geef haar aan jou. Dan mag je haar voeden. Ze zal vast wel weer honger hebben.’

‘O, kijk, haar mondje beweegt,’ grinnikt Alette.

‘Ik zei het toch? Ze heeft honger.’

Jiska legt het kind tegen haar aan. Alette kijkt naar het zoekende mondje. Even later begint Maureen gulzig te drinken. Een poosje kijkt ze ernaar totdat de oogjes van het meisje langzaam dichtvalen en het drinken stopt.

Jiska is wat aan het rommelen in het aanrechtkastje. ‘Ik kom zo weer terug, hoor. Houd haar maar even lekker tegen je aan.’

Jiska vertrekt en twee minuten later klopt er weer iemand op de deur.

‘Goedemorgen mevrouw, ik kom het ontbijt brengen.’
Daar heeft ze wel zin in. Zeker na een gebroken nacht.
‘Wat kan ik voor u klaarmaken?’
‘Ik weet niet wat u allemaal hebt?’
‘Ik heb wit en bruin brood, hartig en zoet beleg en u kunt kiezen uit thee of melk.’

‘Doe maar twee sneetjes wit met kaas. En een kop thee.’
Niet veel later komt de voedingsassistente terug met een dienblad met daarop het ontbijt.

‘Eet smakelijk.’ Ze kijkt even naar Alette en dan naar de kleine Maureen die nu vredig ligt te slapen.

‘Wat een dotje.’

‘Ja, hè?’

‘Hoe heet ze?’

‘Maureen,’ vertelt Alette trots.

‘Mooie naam. Je hebt echt een prachtige dochter gekregen!’

De voedingsassistente verlaat de kamer en Jiska komt weer binnen.

‘Zal ik Maureen in haar bedje leggen? Dan kun jij rustig van je ontbijt genieten. Heeft ze nog wat gedronken?’

‘Ja, een beetje.’

Jiska pakt het hoopje mens van haar over en legt het weer terug. Ze stopt de dekens nog eens extra stevig in. De zon werpt haar eerste stralen door het grote ziekenhuisraam. Het belooft een warme augustusdag te worden.

Jiska verlaat de kamer en Alette laat zich het ontbijt goed smaken. Ze wil net haar laatste hap in haar mond stoppen als er weer op de deur wordt geklopt. Het gaat hier maar door in zo’n ziekenhuis. Rust krijgt ze niet.

‘Goedemorgen, Alette. Ik ben Nicolien, de kinderarts. Hoe is het?’ Een kleine, blonde vrouw komt naar haar toe en drukt haar stevig de hand. ‘Ik zie dat je al lekker gegeten hebt. Heeft het smaakt?’

Ze likt langs haar lippen. ‘Ja, hoor. Het was lekker... en gezond.’
Ze lacht.

‘Dat is belangrijk.’

Nicolien werpt een lange blik op Maureen. Dan kijkt ze Alette aan. ‘Hoe is het met de kleine meid?’

‘Ze heeft me een onrustige nacht bezorgd. Ik heb niet kunnen slapen.’

‘Ja, dat hoort erbij. Ze heeft goed gedronken?’

‘Dat denk ik wel.’

De kinderarts bekijkt de kleine, luistert naar haar hartje en vertelt dat de dokter ook nog langskomt. Waarschijnlijk mag ze vandaag naar huis. Dat zou fijn zijn! Dan kan Marc haar ophalen.

De voedingsassistente komt weer binnen om het dienblad met het lege bord en kopje mee te nemen. Alette wrijft over de zachte wangetjes van haar slapende baby en kust het hoofdje. Ze laat zich achterover zakken in het witte kussen en sluit haar ogen. Even doezelt ze weg, totdat ze wordt opgeschrikt door haar mobiel. Marc, ziet ze op haar scherm.

‘Hoi schatje,’ hoort ze aan de andere kant. ‘Hoe is het?’

‘Met mij goed. Met jou?’

‘Kan ik je al komen ophalen? Ik ben nou wel ’s klaar met dat ziekenhuis. Hoe voel je je?’

‘Prima, maar je weet toch wel waarom ik een nachtje moest blijven?’

Marc was erbij. Hij weet toch dat ze te veel bloed heeft verloren? En dat ze haar dan niet zomaar naar huis laten gaan?

‘Ja, tuurlijk weet ik dat. Daarom vraag ik hoe het nu is.’

‘Ik voel me goed. Ik wacht nog op de dokter. Waarschijnlijk mag ik vandaag gewoon naar huis.’

‘Laat mij weten als ik je op kan halen. Ik ben gisteren na het ziekenhuis meteen doorgereden naar de super en heb je lievelingschips gekocht.’

‘Lief van je.’

Ze meent het. Marc weet wel wat ze lekker vindt.

‘Heb je nog sigaretten nodig?’

‘Ja, twee pakjes.’

‘Ga ik regelen, schatje. Bel je even als ik je op kan halen?’

‘Ja, vergeet niet de Maxi-Cosi mee te nemen als je deze kant op komt.’

Het blijft even stil aan de andere kant. ‘Weet je wel zeker dat je haar mee mag nemen?’

‘Ze moet mee. Het is mijn... ik bedoel... ons kind!’

Getik op de deur. Meteen daarna verschijnt er een verpleegkundige die ze nog niet eerder heeft gezien.

‘O, sorry, Marc. Ik moet afbreken. Spreek je later.’

‘Tot zo, schat.’ Ze drukt haar mobiel uit en legt deze op het kastje.

‘Goedemorgen, Alette. Ik ben Lonneke en ik ga je helpen bij het douchen. Of denk je dat je het zelf al kan?’

‘Ik wil het wel proberen.’ Ze komt overeind. Duizeligheid overvalt haar, maar dat wil ze niet laten merken. Ze heeft best wel zin om eens lekker te douchen.

‘Probeer er maar voorzichtig uit te komen. Waar heb je je toiletspullen?’

Ze wijst naar een sporttas half onder het bed. ‘In die tas moet ergens een fles shampoo zitten en een borstel en...’

Lonneke trekt de tas naar zich toe en kijkt. ‘O, het is hier wel een rommeltje. Even kijken of ik iets kan vinden.’

Na wat zoeken in de tas vist ze er een fles shampoo uit. ‘Zit hier nog wel wat in?’

Ze opent de fles en houdt deze op de kop boven haar ene hand. Ze knijpt er een paar keer in.

‘Weinig. Wacht, ik doe er wat water bij, dan schuimt het lekker. Probeer jij of je naar de douche kan lopen. Het zijn maar een paar stappen.’

Alette komt voorzichtig het bed uit. Ze voelt zich zo slap als een vaatdoek, maar ze wil laten zien dat ze zich best kan redden.

Lonneke vult de fles met wat warm water. ‘Ziezo, shampoo genoeg voor een flinke douchebeurt!’ Meteen daarna grijpt ze Alette bij een arm. ‘Je bent kraamvrouw, meid. Je hoeft je niet flinker voor te doen. Gaat het?’

‘Het gaat best,’ antwoordt ze stug.

Lonneke doet de deur open en wijst naar een stoel. ‘Kijk, die is speciaal voor het douchen. Ga rustig zitten, kleed je uit en als je hulp nodig hebt, roep je mij. Ik maak je bed op en blijf in de buurt.’

Ze laat zich met een zucht op de stoel zakken. Het valt toch nog tegen, al zijn het maar een paar stappen. Maar ze wil niks laten merken. Straks bedenken ze dat ze nog een nachtje moet blijven! Nou, mooi niet. Ze verlangt naar Marc. Hij haalt haar straks op.

‘Gaat het, Alette?’ hoort ze Lonneke vragen.

‘Ja, best!’ Ze heeft zich ondertussen uitgekleeed, pakt de douche-kop, draait aan de thermostaat, gaat weer op de stoel zitten en geniet van het warme water.

Even later kleedt ze zich aan en kamt haar natte haren voor de spiegel. Ze is daar altijd snel klaar mee. De herinnering aan de borstelbeurten van haar moeder zit haar nog steeds op de hielen. Haar trainingsbroek slobbert om haar buik. Als ze weer wat geld heeft, kan ze wel een nieuwe kopen. Maar eerst heeft ze geld nodig voor de baby. Ze had niet gedacht dat er zoveel bij het verzorgen van haar kleine hummel zou komen kijken.

Ze strompelt de douche uit en is blij als ze op een stoel kan zitten. Zo’n douchebeurt is toch wel vermoeiend na een pittige bevalling.

Lonneke is bezig om het bed op te maken. Maureen ligt heerlijk te slapen in haar eigen bedje.

‘Wanneer mag ik naar huis?’

‘De dokter kan elk moment komen om je dat te vertellen. Ik denk dat hij het druk heeft. Zoek je spullen maar vast bij elkaar.’

Ze strompelt weer terug om haar borstel en vuile was te pakken. De lege shampoofles ligt achteloos in een hoekje. Die moet

de verpleegkundige maar weggooiden. Ze heeft vroeger al te veel de douche moeten opruimen. Ook als haar broers er weer een bende van hadden gemaakt. Bijna glijdt ze uit over de natte tegels en ze kan zich nog maar net recht houden. Haar spullen propt ze in haar sporttas en dan kijkt ze naar Maureen.

De verpleegkundige volgt haar blik. ‘Heb je ook kleertjes bij je voor de kleine?’

‘Eh... Nee, daar heb ik niet aan gedacht.’

‘Heb je dan helemaal niks? Ook geen jasje of iets dergelijks?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Dan moet ze maar mee in haar ziekenhuiskleertjes. We hebben gelukkig een dekentje. Het is wel warm buiten, maar ze is nog zo klein.’

De verpleegkundige buigt zich over de baby en streelt haar buik. Daarna wrijft ze over de donkere haartjes. Ze kijkt haar aan. ‘Heb je alle spullen in je tas?’

‘Ja hoor, de dokter kan komen,’ lacht ze.

‘En wie haalt je op?’

‘M’n vriend. Ik ga hem bellen als ik zeker weet dat ik naar huis mag.’

Ze heeft haar woorden nog maar net uitgesproken of de dokter komt binnenstappen. Samen met Jiska.

‘Dag Alette,’ zeggen ze bijna tegelijk.

De dokter geeft haar een stevige hand en neemt haar vorsend op. ‘Hoe is het?’

‘Goed.’

‘Dat is mooi. En hoe maakt de kleine het?’

‘Ze heeft mij de hele nacht wakker gehouden en kijkt u eens: nu ligt ze heerlijk te slapen.’

‘Dan is het nu al een klein boefje,’ glimlacht de dokter. Maar de lach is snel verdwenen. ‘Wat mij betreft mag je naar huis. Je moet nog wel even met Jiska meelopen, want er vindt nog een gesprek plaats wat betreft je kindje.’

Verbaasd staart ze naar de man met de witte jas en de stethoscoop om zijn nek. Tuurlijk wist ze dat dit moment komen zou, maar ze had toch gehoopt dat het anders zou lopen.

‘Wie wil mij spreken?’ informeert ze.

Er valt een rare stilte. Ze denkt terug aan de gesprekken in het ziekenhuis als ze op controle kwam. De zorgen die voorzichtig geuit werden. Zorgen om haar... en om haar kindje. De mogelijkheden die overwogen werden. Voorwaarden waar ze aan moest voldoen, maar ze is tekortgeschoten. Ze weet het.

‘Ik wil naar huis. En Maureen gaat met mij mee.’

‘Heb je al iemand die je op komt halen?’ vraagt de dokter.

‘M’n vriend. Ik moet hem alleen nog even bellen.’

‘Doe dat maar eerst. Dan kan hij vast in de auto stappen.’

Alette grijpt naar haar mobiel en belt Marc. Hij neemt meteen op. ‘Dag, schatje. Kan ik je eindelijk ophalen?’

Ze lacht schril. ‘Je doet net of ik een jaar in het ziekenhuis heb gelegen. Kom je meteen en neem je de Maxi-Cosi mee?’

‘Tuurlijk, schatje. Zorg dat je klaarstaat. Ik hou van je.’

Een warm gevoel trekt door haar heen. Lieve Marc. Hij heeft ontkend dat hij de vader is, maar gelukkig blijft hij haar vriend. Ook nu haar dochter geboren is.

‘Nou?’ Lonneke kijkt haar vragend aan.

‘Marc is er over een kwartiertje.’

‘Lonneke en Jiska lopen met je mee,’ zegt de dokter en hij pakt haar hand. ‘Ik wens je het allerbeste toe voor jou en je dochter. Wel thuis.’ Hij knikt haar vriendelijk toe, keert zich om en verlaat de kamer. Zijn voetstappen sterven weg.

Jiska maakt een uitnodigend gebaar. ‘Ga je mee?’

Ze slaat haar armen over elkaar. ‘Ik wil eerst weten wat we gaan doen. Marc kan hier elke moment zijn.’

‘Marc zal beneden op je wachten. De receptioniste zal hem uitleggen dat er nog iets met je besproken wordt. Kom maar.’

‘Mag Marc erbij zijn?’ probeert ze.

‘We voeren liever het gesprek met jou als moeder. Het is belangrijk dat je de juiste hulp krijgt.’

Alette grijpt de sporttas onder het bed vandaan. Jiska steekt haar hand al uit. ‘Laat mij je tas maar dragen. Geef je mij een arm? Dat loopt wat beter.’

Wat onwillig haakt ze bij Jiska in, die met haar andere hand haar tas draagt. Ze is allang blij dat ze met haar meelopen. Wat zouden ze haar in het kamertje te vertellen hebben? Ze lopen de lange gang door, pakken de lift en zoeven naar beneden. Lonneke duwt het bedje waarin Maureen onbezorgd ligt te slapen. Ze lopen opnieuw een gang in en stoppen ergens halverwege voor een dichte deur. Jiska klopt, opent de deur en duwt haar zachtjes naar binnen. Twee vrouwen en een man staren haar aan. De ene vrouw heeft ze eerder gezien. Het is de maatschappelijk werkster van het ziekenhuis. Ze stelt zich opnieuw voor. Marita is haar naam. De man stelt zich voor als Jos Hoogendoorn en zijn collega heet Ellen van der Meer.

Lonneke zet het bedje in een hoek van de kamer neer. Jiska begeleidt haar naar een stoel. ‘Ga zitten, Alette.’ Jiska strijkt naast haar neer. Lonneke geeft haar een hand en een voorzichtig klopje op haar schouder en wenst haar alvast wel thuis. Bij de deur werpt ze nog een lange blik op de slapende Maureen en dan vertrekt ze.

Jos vouwt zijn handen tegen elkaar en kijkt haar doordringend aan. ‘Alette, wij zijn hier niet zomaar. Je hebt een lief kindje gekregen, maar we gaan het meenemen en naar een pleeggezin brengen.’

Haar hart begint sneller te slaan. Haar mond gaat open, maar er lijkt geen geluid uit te komen. Haar handen zoeken houvast. Allerlei gedachten schieten door haar hoofd. Zie je wel? Tuurlijk, ze had het kunnen weten! Ze heeft niet aan de voorwaarden voldaan en nu moet ze de gevolgen dragen. Een van de voorwaarden was dat er een kamertje moest zijn voor Maureen, en dat is nog niet klaar. Ze moest afstand nemen van Marc, maar dat vindt ze een onmogelijk iets. Er was zelfs de optie geweest om kennis te maken

met het pleeggezin, maar ze had er niet voor opengestaan. Nu weet ze helemaal niet waar haar kindje naartoe gaat! De zorgen om haar zijn groot. Dat weet ze. Maar ze vindt het onterecht.

‘We begrijpen dat het moeilijk voor je is,’ vervolgt Jos, ‘maar jouw dochter heeft een veilige plek nodig. Die kunnen we haar op dit moment alleen bieden door haar naar een pleeggezin te brengen. Als het goed is, is daar met je over gesproken?’

Ze slikt en knikt, maar ze voelt zich met de seconde wanhopiger worden.

‘Er komt een bezoekenregeling, wat betekent dat je met regelmaat je dochter mag zien.’

‘Ik sta mijn dochter niet af aan wildvreemden!’ schreeuwt ze opeens. ‘Maureen gaat met mij mee!’

‘Je gaat deze pleegouders vast beter leren kennen. Ze zullen echt goed voor Maureen zorgen. Daar ben ik van overtuigd.’

Jiska klopt kalmerend op haar rug. ‘Je mag nog afscheid nemen van je dochttertje. Het komt echt goed, geloof me.’

Ze kijkt verdwaasd naar het bedje in de hoek. Afscheid nemen van Maureen? Dat kan ze niet! Ze wil haar kind meenemen! Jos en Ellen zijn naar de deur gelopen en kijken haar aan. Marita gaat nu ook staan en wenkt haar. Jiska neemt haar bij de arm. Als een willoze pop laat ze zich meenemen en ze buigt zich over het bedje heen. Dan laat ze haar tranen de vrije loop.

‘Wil je haar nog even vasthouden?’ Het is Marita die het vraagt.

Voorzichtig drukt Alette haar kind tegen zich aan en kust het op haar beide wangetjes. De oogjes blijven gesloten. Ze wiegt Maureen zacht heen en weer en legt haar weer terug. Duizeligheid overvalt haar. Ze gaat zitten, legt haar hoofd in haar armen op de tafel en huilt. Jos en Ellen kloppen haar bemoedigend op haar schouder en wensen haar het allerbeste. Hoe kunnen ze haar het allerbeste toewensen als ze haar het allerslechtste aandoen? Ze nemen haar kind mee!

Ze voelt hoe Jiska haar rug streelt als ze de deur hoort dichtval-

len. Met een schok kijkt ze op. Maureen is weg! Jos en Ellen hebben haar meegenomen.

‘Mijn dochter, ik wil mijn kind!’

Jiska strijkt haar haren uit haar gezicht. ‘Rustig, Alette. Het komt allemaal goed. Denk ook aan jezelf. Het is nog maar de tweede dag na je bevalling.’

De tweede dag. Langzaam dringen de woorden tot haar door. Het is voor haar de langste dag ooit en ze twijfelt of er een derde dag zal volgen. De toekomst ligt voor haar als een kale woestijn waarop de zon mateloos brandt.

‘Geef mijn kind terug!’

Marita gaat tegenover haar zitten. ‘We zoeken het beste voor jou en je kind. Je komt nog bij ons terug in het ziekenhuis voor een controleafspraak en dan willen we graag weten hoe het met jou gaat. En ik heb begrepen dat jeugdzorg contact met je gaat opnemen.’

Jiska geeft haar een glas water. ‘Hier, drink wat.’

Ze neemt een minuscuul slokje. Haar keel lijkt wel van schuurpapier. In haar buik steekt het.

Marita kijkt haar aan. ‘Heb je nog vragen?’

‘Ik wil weten waar mijn dochter heengaat.’

‘Ze gaat naar een pleeggezin. Daar wordt goed voor haar gezorgd. Je mag haar gewoon blijven zien.’

‘Ik wil haar terug!’

‘Dat begrijp ik. Het blijft natuurlijk ook jouw dochter. Maar voor nu is het belangrijk dat je veilig thuiskomt. Word je opgehaald?’

O ja, Marc! Hij had hier allang moeten zijn. Hoe zal hij reageren als hij hoort dat... Ze wil niet verder denken.

‘Mijn vriend haalt mij op.’

‘Ik denk dat hij bij de ingang al zit te wachten. Ik loop wel even met haar mee,’ komt de stem van Jiska.

Ze schuift het glas dichterbij haar toe. ‘Hier... Drink het gauw leeg. Dan wijs ik je de weg naar de uitgang.’

Marita drukt haar hand en wenst haar sterkte. Jiska pakt de

sporttas van de grond en hijst die over haar schouder. Haar vrije arm haakt ze door die van Alette.

‘Waarom moet mij dit overkomen?’ verzucht ze als ze naar de uitgang lopen. ‘Waarom mag ik zelf niet voor Maureen zorgen?’

‘Het komt best goed,’ beweert Jiska.

Vlak voor de draaideuren omhelst Jiska haar. Dan loopt ze terug, haar blonde vlecht danst op haar rug. Als in een roes loopt Alette naar buiten. Haar roze wolk is een zwarte wolk geworden die haar boos en dreigend lijkt te verslinden.

‘Alet!’

Ze kijkt opzij en ziet Marc staan. Een sigaret in het hoekje van zijn mond en zijn handen in de zakken van zijn wijde broek.

‘Hè, hè! Dat duurde lang! Ik sta hier al een eeuw te wachten!’

‘Waarom blijf je dan ook buiten staan?’

‘Ik moest hier op je wachten.’

‘Mocht je niet naar binnen?’

‘Nee, ik liep langs de balie en iemand kwam naar mij toe om te vertellen dat ik weer naar buiten moest.’

‘Dan heb je vast de mensen gezien die Maureen hebben meegenomen!’

‘Doe niet zo raar. Je gaat me toch niet vertellen dat ze Maureen ontvoerd hebben?’

‘Ze is naar een pleeggezin.’

Hij doet een stap in haar richting en kijkt haar dreigend aan. ‘Ik heb je ervoor gewaarschuwd. Jij gaat het niet redden met dat kind. Ze hebben er toch met je over gepraat?’ Marc blaast een grote wolk uit zijn mond.

‘Geef me maar een sigaret,’ verzucht ze vermoeid. ‘Daar ben ik hard aan toe.’

Hij duwt een pakje sigaretten in haar hand en trekt haar mee.

Marc opent het portier van zijn grijze Golf en gebaart naar Alette. ‘Stap in. Die baby ben je kwijt. Je had beter naar mij kunnen luisteren.’

Wat als je thuis niet thuis kunt zijn?

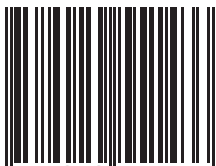
Een dag nadat Alette bevallen is van haar dochter Maureen wordt het kind onverwachts bij haar weggehaald. Wanneer de jonge moeder van de schrik bekomen is, hoort ze dat Maureen is ondergebracht bij een pleeggezin, omdat zij haar pasgeboren baby niet de juiste stabiliteit kan bieden. Ze mag haar dochter maar af en toe zien en dat valt haar zwaar. Bij haar onbetrouwbare vriend Marc vindt Alette echter geen steun, en haar moeder brengt met een ondoordachte actie zelfs de bezoekenregeling in gevaar. Maar dan komt Alette in aanraking met de kerkgemeenschap van het pleeggezin van Maureen, en haar leven neemt een nieuwe wending.

Anita Kramer vertelt in *Gedeelde liefde* over de zoektocht van een jonge vrouw naar liefde en geborgenheid. Ze maakt met deze roman, gebaseerd op haar eigen ervaringen met pleegzorg, haar debuut in de Citerreeks.

ISBN 978 90 2055 143 3 NUR 344

9 789020 551433 >

www.citerreeks.nl

CITER REEKS